

Vekselerere og muligvis andre være nødvendigt, dersom ikke Loven skal virke ubilligt, at foretage en saadan grundigere Overvejelse, hvorunder ogsaa en nærmere Afrgrænsning af, hvad der skal forstaaes ved Indlaansvirksomhed, bør finde Sted.

Heller ikke forekommer det paa Forhaand ganske klart, hvorvidt det vil være heldigt — som det foreliggende Lovforslag gør det — at forbeholde Udøvelsen af Bankvirksomhed — i den i § 2 anførte Forstaaelse — alene for *Selskaber*. Selv om man kan være ganske enig i, at al egentlig Bankvirksomhed bør være undergivet *offentlig Kontrol*, synes den heraf dragne Konsekvens, at Bankvirksomheds Udøvelse helt skal forbeholdes Selskaber, ingenlunde uomtvistelig. Fremdeles synes den Løsning, man gennem denne Bestemmelse har truffet med Hensyn til *Andelskasser*, ikke uden nærmere Prøvelse at kunne godkendes. At Andelskassers Virksomhed bør være Genstand for Tilsyn fra det offentlige Side, forekommer os ikke at kunne omtvistes; men vi ser ikke, at det personlige Ansvar, der knytter sig til disse Kasser, i og for sig er det Omraade, der skal angribes, saaledes som Forholdet er i det foreliggende Lovudkast. I det hele taget er Bestemmelsen om, at Bankvirksomhed, defineret som Lovforslagets § 2 gør det, kun maa drives af Selskaber (Aktieselskaber eller gensidige Selskaber), af en saa omfattende Karakter, at det ikke kan synes os naturligt at indføre denne i vor Lovgivning uden en forudgaaende nøje Prøvelse af, hvilke Forhold den vil faa Indflydelse paa og paa hvilken Maade.

Dersom man vil skabe nye Rammer indenfor vor Banklovgivning, vilde utvivlsomt betydelige Fordele kunne opnaas ved at foretage en *Adskillelse mellem Bankerne efter disses Størrelse*. De Regler, der vil være hensigtsmæssige, respektive naturlige for en stor Bank, kan være unødvendig byrdefulde — for bekostelige eller lignende — for mindre eller ganske smaa Banker, for hvilke omvendt Forholdsregler kan være naturlige, der ikke passer for større Banker. Et Tilløb til en saadan Adskillelse foreligger i Lovforslagets § 11. Der kunde sikkert ved en Nyordning opnaas betydelige Fordele ved en nærmere Udførelse af dette Synspunkt.

En Revision af Bankloven vilde formentlig heller ikke kunne undgaa at tage *Forholdet mellem Banker og Sparekasser* op til Overvejelse. Ved Loven af 4. Oktober 1919 og en samtidig Revision af Sparekasseloven naaede man til en foreløbig Ordning af dette Forhold; ved en ny Lovgivning vilde det være naturligt at søge at frugtbar gøre de Erfaringer, der paa dette Grundlag er indvundet.

Hvad der i øvrigt i det foreliggende Udkast forekommer os at maatte vække størst Betænkelighed, er de meget gennemgribende Indgreb, der paa en Række Punkter foretages i *Bankernes Dispositionsfrihed*, i Forbindelse med den efter vor Formening ganske overdrevne Tiltro, Lovforslaget bærer Vidne om, at der næres til Virkningen af et Tilsyn fra det offentlige Side. Typisk i saa Henseende forekommer os Bestemmelsen i Lovforslagets § 13, 5te Stykke, om, at Udbyttefordeling i samtlige Landets Banker *forud for Aarsregnskabet Forelægges* for Generalforsamlingen skal være godkendt af Bankinspektøren. Udbyttets Fastsættelse kræver for den enkelte Banks Ledelse en lang og grundig Overvejelse, der paa den Tid, den falder, ganske naturligt maa optage Ledelsens Tid i meget høj Grad. Hvorledes det skulde være muligt for Administrationen at sætte sig saaledes ind i Forholdene i Landets 200 Banker, at den virkelig skulde være i Stand til at skønne over Berettigelsen af det i de enkelte Banker foreslaaede Udbytte, er os uforstaaeligt. Men hertil kommer ganske andre Hensyn, der forekommer os at gøre en saadan Bestemmelse overordentlig betænkelig. I en given Situation kan Udbetaling af Udbytte for en Bank være — eller i alt Fald for Ledelsen stille sig som — et Velfærdsspørgsmaal. Afvejelsen i dette Forhold og Ansvaret kan og bør utvivlsomt kun lægges paa Ledelsen. Det vil føre til de urimeligste Konsekvenser at lægge dette over paa det offentlige. Et Udbytte, der bagefter viser sig omtvisteligt, vil fra Ledelsens Side normalt altid blive forsvaret med Hensyn til Virksomhedens rolige og uforandrede Fortsættelse. Her maa Ledelsen handle under Ansvar overfor Loven, derimod at lægge Ansvaret over paa det offentlige maa forekomme os ganske urimeligt. Griber Embedsmanden her i et eller andet Forhold forkert — hvad der vil være aldeles uund-